



OPINIÓ

Una minoria més rica, la gran majoria més pobre i amb menys drets

Quina ironia representa l'economia, que en temps de crisi revela el que en temps de bonança i benestar ens entela. I així, mentre l'ONU assenyala que precisa 13.000 milions de dòlars el 2014 per ajudar almenys a 52 milions de persones en 17 països, sobretot a milions de persones a Síria, desplaçades per la guerra civil, una minoria s'enriqueix al món amb sorprenent fastuositat.

Són els 300 més rics del món, que van sumar 524 mil milions de dòlars a les seves fortunes en el 2013. És l'abisme més inhumà, que posa en evidència l'afany colonitzador d'uns pocs que, a costa de controlar, espoliar, explotar i acumular els recursos i beneficis d'aquest model de desenvolupament, sotmeten a la humanitat i el seu entorn sota la pobresa, el gana, les violències i les desigualtats.

A Espanya, per exemple, les 100 persones més riques van augmentar les seves fortunes en 2013 un 13% pel que fa a l'any anterior, aconseguint un total de 88,735 milions. Lidera la llista

Amancio Ortega

, l'empresari del sector tèxtil i fundador de l'imperi Inditex, li segueix

Rafael del Pino y Calvo-Sotelo

(Ferrovial) i

Sandra Ortega Mera

. Continuen

Juan

i

Carlos March Delgado

(1.990 milions) amos de Banca March i Alba que van vendre la seva participació a Prosegur per 415 milions i el 1% de la constructora ACS per obrir-se les portes d'Aena. En cinquè lloc hi ha

Alicia Koplowitz

propietària d' Omega Capital i d'una participació del 13% a Acerinox, amb 1,755 milions. El sisè lloc és de la família

Serra Farré

(1.750 milions), amos de l'asseguradora Catalana d'Occident. En setè lloc la família Entrecanales (1.608 milions), màxims accionistes d'Acciona. En vuitè lloc està el banquer

Emilio Botín

(1.607 milions), que juntament amb els seus fills controla el 2% Santander. En novè lloc, se situa

Víctor Grifols Roura

(1.601 milions), President de Grifols, empresa de derivats sanguinis que la seva la família controla un 22%. Tanca la llista de les deu persones més riques d'Espanya amb un patrimoni d'1.516 milions,

Daniel Maté Badenes

, accionista i directiu de Glencore, la major empresa dedicada a la intermediació de minerals del món.

Veritables fortunes que es concentren en poques mans, mentre tres milions de persones a Espanya viuen en situació de "pobresa severa" (segons afirmació de Càrites). És a dir, viuen amb menys de 307 euros al mes. La població pobra representa el 6,4% de la població total del país, percentatge que s'ha duplicat des del 2007 (3,5%). L'empobriment i l'exclusió social aguditzen el seu creixement a causa de les polítiques d'ajustos i les seves retallades, la prolongació de les situacions de desocupació i la cancel·lació de les ajudes econòmiques.

Aquest augment de la desigualtat, té el valor més elevat d'Europa: el 20% de la població més rica concentra un 7,5 més riquesa que el 20% més pobre, segons dades d'Eurostat de 2013.

I qui són aquestes persones cada vegada més pobres? Són dones en la seva majoria, nombroses parelles joves -d'entre 20 i 40 anys d'edat- amb fills i filles, són persones en atur de llarga durada, especialment majors de 50 anys, són població infantil de menys de 16 anys que des del 2007 fins avui ha augmentat el triple, segons registre de la UE.

I què ens diu el ministre d'Hisenda i Administracions Públiques? El senyor **Cristóbal Montoro** afirma que el 2014 "va a ser l'any en què definitivament" Espanya dirà "adéu a la crisi econòmica". Mentre el Governador del Banc d'Espanya,

Luis Linde

, assenyala que faran falta més ajustos que faran que la recuperació sigui lenta. Destaca alguns avanços que va aconseguir Espanya en la reducció del dèficit, però assegura que encara hi ha molta diferència entre el dèficit que presenten les administracions públiques i el que ha d'aconseguir-se segons el Pacte d'Estabilitat Europeu i la Llei d'Estabilitat, per tant, es "requerirà ajustos addicionals que mai seran fàcils perquè la recuperació del creixement serà gradual".

Pel que sembla, és només una il·lusió afirmar que s'està sortint de la crisi, només perquè uns indicis de canvis a nivell macroeconòmic fan creure que acabarà la recessió. Ens diuen que certs indicadors han millorat. Clar, l'atur ha disminuït però l'ocupació no ha augmentat, hi ha menys despesa en l'Estat perquè les polítiques que s'ha engegat reforcen la desigualtat, on les dones víctimes de violència de gènere, les persones majors i amb discapacitat, immigrants i persones malaltes cròniques han quedat totalment en el desemparament legal. I què dir de la pujada dels serveis i dels preus dels productes bàsics.

I els qui veuen des de casa aquesta notícia, la hi van a creure? Mentre fan malabars per arribar a fi de mes, mentre busquen treball sense trobar-ho, mentre accepten ocupacions precàries a canvi de subsistència, perquè a pesar que el Mercat amb les seves xifres macroeconòmiques "millora", aquesta mai arriba a impactar de manera positiva en les seves vides. Tot el contrari, representen desavantatges. I així, es rescaten bancs i caixes amb diners públics i a fons perdut, mentre els desnonaments augmenten i amb ells els suïcidis. És com un robatori legitimat per la legalitat del mercat en "plena democràcia", on les pèrdues es reparteixen però no els guanys.

I per sumar més al percentatge de les pèrdues, el govern espanyol, aprofitant les festes de Nadal, va anunciar en el BOE del dijous 26 de desembre de 2013 que s'ha incorporat "una nova disposició addicional, la seixantena cinquena, al Text Refós de la Llei General de la Seguretat Social", la qual deixa sense Sanitat Pública a espanyols i espanyoles que s'han marxat a buscar un futur millor a l'estranger, la qual cosa implica que quan vulguin retornar no tindran dret a assistència mèdica fins que tornin a ser residents. I encara que diuen que està el sector privat per pagar un segur metge, només alguns podran assumir aquesta despesa.

I creix més la factura de la crisi. Espanya necessita demanar prestat el 2014 als mercats la xifra rècord de 243.888 milions d'euros (uns 668 milions d'euros al dia). Aquesta urgència financera pot inflar el cost dels interessos que afronta l'Estat per finançar-se fins a uns 36.662 milions d'euros i faran que el deute públic acabi representant el 98,9% del PIB, segons les previsions del Govern. I qualsevol desviació en el compliment del dèficit podria fer que el deute superés el

El llegat econòmic per a l'Estat Espanyol

Escrit per Sara Cuentas Ramírez. La Independent
dijous, 9 de gener de 2014 15:22

100% de la riquesa nacional en 2014. Així estan les coses.

En definitiva, tal com afirma el senyor **Rajoy**: "estem establint les bases perquè la nostra economia sigui més competitiva i flexible, capaç de créixer i generar ocupació". Clar que sí, és imprescindible recordar que, amb la proximitat de les eleccions generals de 2015, és lògic que el seu Govern desitja "promoure" la creació de llocs de treball, els quals s'aconseguiran, per exemple, amb el nou contracte a temps parcial, d'una extrema flexibilitat i alta precarietat i explotació. És així com el Govern del senyor Rajoy pretén arribar a la propera contesa electoral, amb la mínima destrucció d'ocupació possible i sense importar els danys col·laterals.

Fins a quan els qui governen l'Estat van a entendre que per sortir de la crisi fa falta canviar el rumb, deconstruir aquest sistema: on les minories riques es fan cada vegada més riques i les majories pobres es fan cada vegada més pobres. Anem a seguir caient més profund? Mentre aquest sistema colonial amb el seu sector financer i transnacional continuï actuant en la impunitat, sense cap tipus de regulació, assegurant només el seu benefici en detriment de la dignitat de les persones, de l'Estat de Benestar, del sistema fiscal i de la biodiversitat del planeta, l'abisme entre riquesa i pobresa s'expandirà de manera inimaginable. Aquest és el llegat que realment volem?